

Hana Hegerová – Lásko prokletá

„Lásko prokletá, za pár slov a vět vezmu kletbu zpět, pamatuj, že kletba byla jen marná obrana, píseň ohraná, vykotlaný kmen, roztočí se zas naše ruleta, počkej do léta, to je její čas, lásko prokletá...“ Ukázka písně, kterou mnoho z nás zná, nás přesvědčuje o tom, že Hana Hegerová není jen zpěvačkou, ale umí těmto básnickým textům vdechnout život jako málokterý interpret. Slova, která jdou mnohdy až na dřev žívota, umí dokonale prožít a prožitek přenést na posluchače. Je to její dar vycházející nejenom z genetické výbavy, ale především z životních zkušeností. V podání šestnáctileté zpěvačky by takové písně nemohly mít sílu a obsahu bychom nevěřili.

Život Hany Hegerové byl pohnutý. Narodila se sice do bohaté rodiny bankovního ředitele, v dětství tedy žádnou bídou netrpěla. Tím, že byla jedináčkem, však pociťovala samotu, proto se věnovala různým koníčkům (v dětství především baletu) a učila se jazyky. Baletu se však kvůli nemoci musela přestat věnovat. To ji nějakou dobu velmi mrzelo. Časem se pro své komediantské nadání, projevující se již odmalička, rozhodla stát herečkou. Absolvovala herecký kurz při konzervatoři a vcelku brzy se jí narodilo dítě. Pro zhoršenou životní (rodiče se rozvedli) i politickou situaci si však už nežila po materiální stránce jako v bavlnce. Byla odkázána na sebe a na svůj příjem z divadla, který byl u začínající herečky velmi nízký.

Osud tomu tak chtěl, že nevnímáme Hanu Hegerovou jako herečku, ale zpěvačku-šansonierku. Zahrála si sice v několika filmech, ale ne každý by si vybavil filmy s ní. Její jméno se pojí také s divadelními prkny (Semafor, Rokoko). Ovšem jako zpěvačka má u nás i v cizině velké jméno. Francouzi mají Edith Piaf, my máme Hegerovou.

Kniha Miroslava Graclíka se snaží představit život a kariéru této významné zpěvačky a osobnosti české kultury v detailní biografii, která je prokládána množstvím fotografií, citátů a rozhovorů. Obsahuje také kompletní diskografii a filmografii Hany Hegerové i tabulky jejího umístění v anketě Zlatý / Český slavík.

Miroslav Graclík

Hana Hegerová – Lásko prokletá

Neautorizovaná biografie naší královny šansonu

Vázaná s přebalem; rozměr: 145 x 205; počet stran: 368; Cena: 349,- Kč;

Nakladatelství Malý princ

Fotografie na titulu: Jakub Ludvík

Ukázka:

Ondřej Suchý: Setkání s Hanou Hegerovou byl pro mě pokaždé svátek

S Hanou Hegerovou začátkem sedmdesátých let spolupracoval mladší sourozenec zakladatele divadla Semafor Jiřího Suchého Ondřej. A Ondřej Suchý je stejně talentovaný a multifunkční jako jeho bratr, takže jej známe coby skvělého karikaturistu, výtvarníka, muzikanta, moderátora, spisovatele, který napsal desítky knih a také jako básníka a textaře. A právě coby textař se podílel na druhém a třetím elpíčku Hany Hegerové.

Ondřeji, jak a kdy vlastně došlo k vaší spolupráci s Hanou Hegerovou?

„Pro mě neuvěřitelným způsobem. Od poloviny šedesátých let jsem se snažil zviditelnit jako výtvarník, muzikant a básník, obesílal jsem redakce novin a časopisů, využíval každé příležitosti a účastnil se různých výstav, také vystupoval, hrál na basu, zpíval, recitoval. Bohužel, bez většího zájmu veřejnosti. Jednou mě ovšem z ničehož nic požádal redaktor *Lidové demokracie* Pavel Grym, abych mu poslal nějaké své texty a básničky, že by mi chtěl udělat v sobotní příloze novin větší medajlonek. To se stalo někdy na jaře roku 1969. V sobotu vyšly noviny a opravdu – s mým medailónkem a asi šesti básničkami. A před polednem zazvonil telefon a ozvalo se: Tady Hegerová... Paní Hana Hegerová mě zavolala, že četla ty moje veršičky v novinách a jestli prý nemám nějaké volné texty k písničkám, že by o ně měla zájem. To bylo pro mě něco neskutečného! Hned jsem se s ní domluvil na schůzce a tak začala naše krátká, ale pro mě životně důležitá spolupráce – tehdy jsem začal psát pro různé další zpěváky a jsem si jist, že někteří mě oslovili právě pod vlivem skutečnosti, že mé texty zpívá paní Hana Hegerová. Ty moje básničky v *Lidové demokracii* mi pak přinesly po čtyřiceti letech ještě jedno překvapení: V posledním dílu *Korespondence V+W* jsem se dočetl v dopise Jana Wericha, že posílá Jiřímu Voskovci mou básničku s tím, že mě představuje co jsem zač a dodává: „...a hle, píše básničky a slova k songům. Ne špatně.“

Bylo v něčem jiné psát texty právě pro Hanu Hegerovou? Odmítla nějaký?

„Psát pro paní Hegerovou bylo pro mě něco tak důležitého, že jsem psal s velkým soustředěním a snažil jsem se dát ze sebe vůbec to nejlepší. První písnička byla původní – *Potají*. Paní Hegerové se líbila i melodie začínajícího skladatele Jana Hrábka, což bylo důležité. Další melodie, už převzaté, jsem vybral a přehrál u paní Hegerové z gramofonových desek. Z elpíčka Yvese Montanda si vybrala francouzskou lidovou *Giroflé-Girofla* (tu jsem otextoval jako *Bud'to ty, anebo já*) a z elpíčka písni tehdy ještě u nás neznámého Bulata Okudžavy v podání a překladech polských zpěváků si vybrala dvě – jedna se jmenovala *Vaňka Morozov* a druhá *Tři lásky*. Bulata Okudžavu jsem osobně objevil v Polsku, kde byl známý a populární už o mnoho let dřív než u nás. Viděl jsem tam s ním v kině několikrát za sebou jeho filmový medajlonek natočený zrovna myslím v Polsku, nu a pak jsem si po čase koupil tu polskou gramofonovou desku. Mou českou verzí písně *Váňa*, kterou u nás proslavila

paní Hegerová, jsem prý Okudžavu »objevil« pro Jarka Nohavicu. Alespoň to tak tvrdí.

Druhý text – *Tři lásky* – si paní Hegerová také vzala, ale pokud vím, nikdy tu písničku nenazpívala. A o další jsem přišel, aniž bych se o text pokusil. Tehdy si mě paní Hegerová zavolala, aby mi přehrála nádhernou písničku Vladimíra Vysockého o divokých koních. Ta píseň je opravdu úžasná, strhující. Když jsme si ji hráli podruhé, pojednou se paní Hana rozhodla: ‚Ne, ne, vám ji k otextování nemůžu dát, vy jste ještě moc mladej, na to je potřeba mít víc životních zkušeností, ten text může napsat jedině Pavel Kopta.‘ S tím jsem musel souhlasit a pan Pavel Kopta skutečně napsal úžasný text. Je ale zvláštní, že ani po tom tuhle píseň paní Hegerová nikdy nezpívala...“

Nikdy později vás už Hana Hegerová o text nepožádala, ani vy sám jste jí žádný nenabídl?

„Paní Hegerová tehdy začala intenzivně spolupracovat s Pavlem Koptou, se kterým připravovala album *Láska prokletá (Hana Hegerová zpívá texty Pavla Kopty)*. Nu a v osmdesátých letech jsem se já už věnoval – coby textař – víc tvorbě pro děti.“

Pamatujete její účinkování v hrách divadla Semafor, jak do něj zapadla a jak se vám její účinkování v Semaforu líbilo?

„To víte, že jo! Hana Hegerová se tam byla tenkrát stejným »zjevením« jako Eva Pilarová! Zažil jsem ji v představeních *Zuzana je zase sama doma*, *Šest žen* a v jazzové opeře *Dobře placená procházka*. Víím, že tam měla také svůj recitál s Miroslavem Horníčkem, ale ten jsem neviděl. Nezapomenutelná pro mě zůstává jako teta z Liverpoolu v *Dobře placené procházce*. Ve chvíli, kdy na jevišti náhle zemře a spadne jí s hlavy paruka, jsem měl husí kůži jak pralinky.“

Vy jste se s ní setkal po letech jako moderátor, jaké to setkání bylo?

„Pro mě to byl pokaždé svátek. Podobné pocity jsem míval i v dobách, kdy jsem za ní chodil se svými texty. Hana Hegerová se narodila ve stejném roce, jako můj bratr, je tedy ode mě starší o čtrnáct let, což se odráželo na našem vztahu: Já k ní vzhlížel s nesmírnou úctou a zpočátku jsem míval i trému, zatímco ona se ke mně chovala velmi přátelsky a vstřícně, čímž mě té trémy rychle zbavila. Nu a když jsme se pak sešli v roce 1989 v televizní *Kavárničce dříve narozených*, anebo v devadesátých letech v rozhlasovém *Nostalgickém muzeu zábavy* – šlo už o setkání »starých dobrých známých« a byla ta setkání milá a úsměvná. Jsem dodnes pyšný na to, že jsem v životě potkal paní Hegerovou. Naposled, když jsme se náhodou potkali na Staroměstském náměstí, jsem jí dokonce směl políbit na tvář. To byl pro mě vrchol našeho vztahu! A nesmím zapomenout ještě na setkání v roce 2005, kdy přijela do Brna na mimořádný koncert *Pocta Bulatu Okudžavovi*, aby tam zazpívala píseň *Váňa*. Za český text mi tam spolu s Jarkem Nohavicou veřejně složili společně poklonu. Byl jsem v sedmém nebi!“

A jaká byla Hana Hegerová jako zpovídaná osobnost, když jste s ní vedl rozhovor?

„Bezprostřední, vtipná, skromná. Po natáčení pořadu *Nostalgické muzeum zábavy* zatoužila dát si u nás v Šemanovicích česnečku, která po celou dobu voněla z kuchyně do sálu. Připomněl jsem jí tehdy také, že jsem se díky ní naučil milovat hruškovici, kterou mi kdysi doma nabídla a kterou jsem do té doby neznal. Upozornila důrazně publikum, že to tenkrát nebyla od ní žádná snaha mě opít.“

Souhlasíte s tím, že odejít se má na vrcholu? Co si myslíte o jejím rozhodnutí ukončit kariéru a zcela se stáhnout z veřejného života do soukromí?

„Myslím, že by paní Hegerová nikdy kariéru s přibývajícím věkem neukončila nebýt zdravotních problémů, které se u ní dostavily. Vzpomínám, že už v tom roce 2005, kdy jsme se setkali v Brně, na tom nebyla se zdravím nejlépe. Proto jsem její pozdější rozhodnutí naprosto chápal. Myslím, že si nyní užívá zaslouženého odpočinku.“